

● НЕЗЛАМНІ

Серце воїна не билосся 5 хвилин

Професіоналізм лікарів і велике кохання повернули до життя Сергія Костюченка (на фото), який втратив руку

Фото із сайту sensor.net

Особливий випадок — на с. 5

Під час обстрілів 6-річна Аделіна почала сивіти

с. 12, 10

Все буде Україна!

Цікава

ГАЗЕТА на вихідні

9 листопада 2022 року №43(256) Ціна 7 грн

● ГЕРОЙ ІЗ СУСІДНЬОЇ ВУЛИЦІ

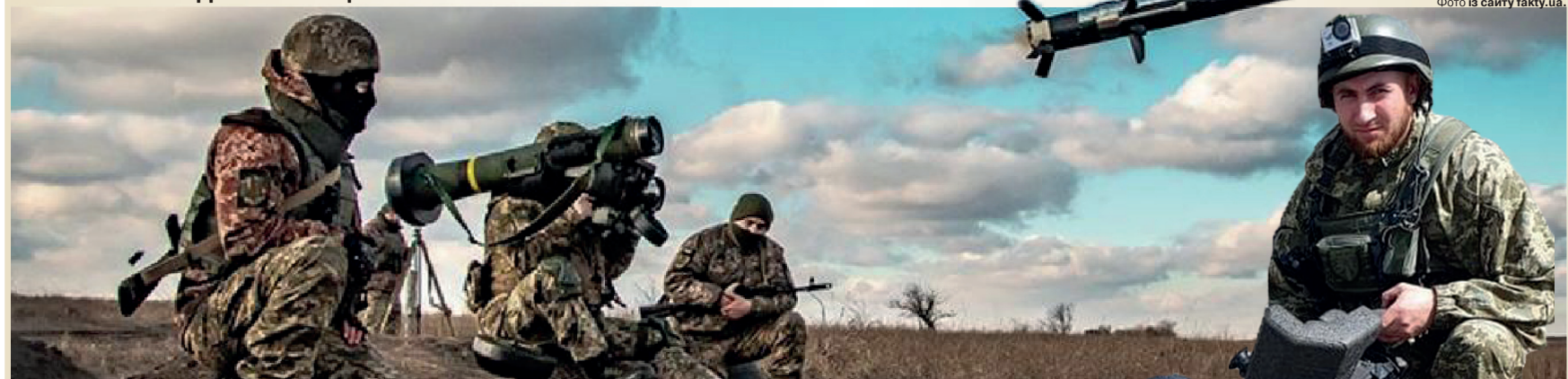

Фото із сайту fakty.ua

«Навчив побратимів стріляти з Javelin, і вони через два дні підбили російський танк», – з гордістю каже Олександр.

Боєць Саня так із «Джавеліна» палить москалів, що його цитує... президент США

Гранатометник 128-ї окремої гірсько-штурмової бригади Олександр Петлінський (на фото) точно міг би стати головним героєм голлівудського бойовика із видовищними наземними зіткненнями. Адже уродженець Вінниччини заслужено отримав звання світового рекордсмена зі знищення броньованих цілей з протитанкового ракетного комплексу Javelin. У це важко повірити, але за один день боєць шістьма пострілами підбив шість одиниць російської техніки (!). Найближча відстань, з якої стріляв, – 50 метрів, максимальна – 2700 метрів

Вікторія МИКИТЮК, fakty.ua

«ОДИН ПОСТРІЛ РАКЕТИ JAVELIN КОШТУЄ 80 ТИСЯЧ ДОЛАРИВ»

– Нічого собі! Розкажіть про цей «трофейний день» детальніше, – запитала кореспондентка «Фактів» Олександра Петлінського.

– Почалося все з бою на околиці села. Ми з напарником чекали комбрига у посадці й помітили, як за два з половиною кілометри вийшов російський танк Т-72, за ним інший, далі БМП-3. Думав спочатку знищити задній, тоді легше було б влучити у передній танк. Я бачив, як перша моя ракета підлетіла, після чого влучила згори в моторний відсік танка. Гучний вибух, із люків шугнуло полум'я, екіпаж загинув. Заступник комбата наказав відходити, адже залишатись на місці пострілу – це порушення інструкції, ворог за димним слідом може легко вичислити. Але я попросив у свого

ще одну ракету, якщо вте-то рота не позицію... зарядив дру-нув «пуск». У екомплект, ціль Вцілілий танк втік у посадку та звідти намагався дістати нас вогнем. Ми зайняли іншу позицію, я зарядив третю ракету й побачив, як на нашу посадку виїхав рашистський броньований гусеничний тягач із зенітно-артилерійською установкою. Навіть на неї Javelin і так знищив третю ціль. Тоді зрозумів, що це дуже потужна та ефективна зброя, яка в умілих руках творить дива! Недарма один постріл ракети Javelin коштує 80 тисяч доларів, тож на полігоні, коли опанували цю американську техніку, ми відпрацьовували все лише на тренувальному засобі...

напарника кету, бо розумів: чу за 10 секунд, встигла б змінити Тому швидко зарядив ракету та натис-БМП здетонував бо-мені вдалось знищити.

Олександр Петлінський: скромний, простий хлопець і... рекордсмен світу!

Коли опановували цю американську техніку, ми відпрацьовували все лише на тренувальному засобі...

Продовження розповіді – на с. 6

● ДО СЛІЗ!
«У нас обручки з фольги від сухпаю»

Зворушлива історія про те, що кохання сильніше за війну – на с. 11

● БОЛИТЬ!

Дізнавшись про смерть Вероніки Дякової, данці й земляки стали нести на зупинку квіти і свічки...

Українська біженка кинулась під потяг у Данії

Подорожці трагедії від нашої журналістки з Копенгагена – с. 3

● ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

Фотоколаж із сайту unian.ua.

Різні вуха, зріст і звички... Тому питання: чи ще живий справжній пуйло?

Розвідка: путін використовує принаймні трьох двійників

Їх розпізнають за... мочками вух

Василь КІТ

Про це заявив начальник Головного управління розвідки Міністерства оборони України Кирило Буданов. Він підкреслив, що раніше двійників глави кремля вже виявляли в «особливих випадках», але зараз це стало «звичайною практикою». «Ми знаємо конкретно про трьох людей (двійників. — Ред.), які продовжують з'являтися, але скільки їх усього, ми не знаємо. Вони всі зробили пластичну операцію, щоб виглядати однаково», — уточнив Буданов.

За словами очільника української розвідки, єдине, що видає двійників, — зріст. «Це видно на відео та фото. Також жестикуляція, мова тіла й мочки вух, оскільки вони унікальні для кожної людини», — додав Кирило Буданов.

Чи міг путін зникнути через недугу, глава розвідки не став говорити. Зазначимо, раніше Буданов припускав, що російський президент тяжко хворий.

● ТІЛЬКИ ФАКТ

Заступник керівника Офісу Президента Кирило Тимошенко (на фото) в службових цілях користувався автомобілем, який передали зі США як гуманітарну допомогу для вивезення людей із зони бойових дій. Тимошенко виправдовувався тим, що авто — «не броньоване», однак після гучного скандалу таки був змушений віддати машину у прифронтові райони.

Фотоколаж із сайту Bihus.info/YouTube.

● СМЕРТЬ МОСКАЛЯМ!

Новітні «Чайки» топтимуть російські кораблі

Президент Володимир Зеленський анонсував створення в Україні флоту морських дронів

Леонід ОЛІЙНИК

«Наступного тижня ми запускаємо ще один фандрейзинговий напрям — будемо акумулювати кошти для флоту морських дронів, — сказав глава держави. — Думаю, абсолютно кожен розуміє, що це й для чого, і впевнений, що мільйони людей підтримають і такий напрям у нашій обороні. І це лише для захисту нашої морської акваторії, на чуже ми не претендуємо...».

Як це працює, «всі вже бачили», додав Зеленський. Президент, звісно, каже про атаку на російські військові кораблі у бухті Севастополя 29 жовтня. Тоді українці здійснили унікальну спецоперацію, чи не вперше використавши надводні дрони-камікадзе. Під час атаки вдалося пошкодити щонайменше два кораблі, зокрема «Адмірал Макаров», який зараз вважається флагманом Чорноморського флоту рф.

Це викликало справжній переляк у росії. путін почав

Малюнок із сайту mil.in.ua.

Ілюстративний малюнок українського морського безпілотної, який атакує російський фрегат «Адмірал Макаров».

щось белькотати про страшні речі, найімовірніше, що ці безшестиметрові українські човпідлітні «чайки» — це розроб-

У бухті Севастополя 29 жовтня українці здійснили унікальну спецоперацію, чи не вперше використавши надводні дрони-камікадзе.

ники без козаків на борту, які несуть 500 тонн вибухівки. До ка саме українців. І це справді круто.

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

У Польщі українка бігла 3 км за потягом з її дітьми

Поліцію здивувала така поведінка, адже жінка могла спокійно доїхати до дітей іншим поїздом, поки за ними пригляне поліція. Зрештою, так і сталося

Лія ЛІС

За даними польських ЗМІ, дітям 5, 7 та 10 років. Родина їхала з Перемишля до Варшави. Жінка вийшла на перон, але не встигла повернутися до відправлення поїзда. Після цього українка побігла за потягом, подолавши шлях близько 3 км, доки на неї не звернула увагу місцева поліція.

Речник поліції міста Скаржиська-Каменна Ярослав Гвездзь розповів, що жінці 36 років, але її дії для правоохоронців залишилися незрозумілими. На запитання про те, чи вийшла вона викурити цигарку, чи з іншої причини, речник відповів: «Не встановлено». За його словами, під час відсутності матері її діти перебували під опікою поліцейських. «Вона дісталася до них іншим потягом», — уточнив пан Гвездзь.

● ВІСТІ З ТОГО СВІТУ

Покарали білоруса, який показав фак рашистам

Його посадили на 15 діб

Микола ДЕНИСЮК

У білорусі ОМОН затримав 40-річного жителя Речиці, який, проїжджаючи трасою, з машини показав середній палець у бік колони військової техніки рф. Після затримання чоловіка змусили на камеру просити вибачення перед російськими та білоруськими військовими і сказати, що зс рф не нападають з білорусі на Україну. «Зараз вважаю, що охороняють нас, а не нападають», — каже затриманий у відео.

Крім того, у чоловіка знайшли підписки на так звані «екстремістські» канали та посадили на 15 діб.

● ПРЯМА МОВА

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, Головнокомандувач Збройних сил України, про російські втрати в небі під час вторгнення:

За час повномасштабної агресії захисниками України знищено в два рази більше літаків рф, ніж втрачено радянським союзом за 10 років війни в Афганістані — 278 літаків рф в Україні проти 118 радянських літаків в Афганістані. Ця війна є такою ж ганьбою для рф і так само стане причиною її руйнації.

● БОЛИТЬ!

Українська біженка кинулась під потяг у Данії

Війна вбиває без зброї й на відстані

Вероніка Дякова була з Чернігова. 24 вересня їй виповнилося 28, а 17 жовтня дівчини не стало. У передмісті Копенгагена на станції Відovre вона кинулась під поїзд. Смерть настала миттєво. Україна вже ніколи не дочекається свою Вероніку...

Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

На домовину разом із трояндами й хризантемами поклали українські соняшники і грудочки рідної землі.

Лить уже давно, хтось колись завдав їй нестерпної кривди – настільки великої, що у своєму внутрішньому світі їй простіше й певніше залишатися наодинці.

«ЦЕ БУВ ЇЇ ВИБІР...»

Життя Вероніки могло скластися зовсім інакше. Якби не війна... Коли б не вона, проклята, ця українка могла би бути щасливою у своїй країні, в рідній хаті. Вирушала в світ за долею, та не за такою. Якби знав, не пустив би батько, горлицю полетіла б услід мати... Не склалося. Не станеться. Вже не здійсняться мрії, не буде весілля, хрестин...

Коли падала тілом на залізничну колію, саме збиралося зійти над землею сонечко. Була п'ята година ранку. Дізнавшись про смерть українки, данці й земляки стали нести на зупинку квіти, а ще – свічки. Вони горіли протягом цілої наступної ночі. У цьому полум'ї не було осуду чи звинувачень. Мовляв, хтось хотів жити, а загинув на війні. Лиш чулося: «Вона сама так вирішила, а судитиме Господь».

Хоронили чернігівчанку в Данії. Такою була воля батьків. Вони не приїхали. Не змогли, не наважилися їхати в далеку дорогу, чи, може, щось завадило... Так теж буває в житті.

«ПРОКИДАЙСЯ, ДОНЕЧКО, ЯСНЕ МОЄ СОНЕЧКО...»

Біля домовини за молодим життям плакали чужі люди. Та хіба ж чужі так щиро горювали б?

«Не всім дано бути однаково сильними, але всі можуть бути добрими й уважними одне до одного», – по-материнськи сприйняла жахливу смерть

українки жінка-легенда волонтерства в Данії задля України Майкен Ларсен. Поруч втирали сльози працівники хостелу Ула, Карстон, Бо... Вони й несли труну до ритуального автомобіля.

Всі витрати на організацію похорону взяла на себе комуна. В ній працюють і три українки: Віта Буренко, Анна Компанієць і Тетяна Йенсен, які фактично є вустами україномовного товариства, якщо потрібно вирішити питання в банку, спілкуватися з лікарями, роботодавцями, заповнювати анкети, влаштовувати дітей у садочки й школи... Цих жінок, які свого часу створили сім'ї в Данії, із зовсім незнайомими земляками з усіх регіонів України зворушливо ріднить вболівання за Батьківщину, батьківська мова й доброзичлива українська вдача.

Саме Анні довелося сповістити батькові Вероніки страшну новину. Він попросив відео з похоронної церемонії, а Анна перейнялася ще й тим, щоб зі своєї останньої земної дороги в чужому краї Вероніка взяла з собою часточку України з тихих мелодій «Рідна мати моя» і колискової «Прокидайся, донечко, ясне моє сонечко...». Їх глибокий зміст данці розуміли без перекладу. Всі ж бо батьки... На домовину разом із трояндами й хризантемами поклали українські соняшники і грудочки рідної землі.

Тіло покійної піддадуть кремації, прах віддадуть землі на кладовищі. На цьому місці не буде пам'ятника чи таблички. Такі звичаї.

Священниця Бріджітта молитву й проповідь завершила словами: «Господь підійме лице Своє до вас і дасть вам мир».

● Я ТАК ДУМАЮ!

Рабіновича позбавили мандата. Але більшість його соратників – ні

За декілька днів до великої війни я була в ефірі ток-шоу на «Україна 24». Для балансу там був Рабінович як «головна балакуча зірка» ОПЗЖ

Вікторія СЮМАР, народний депутат України від партії «Європейська Солідарність»

Ця «зірка» волила, що путін не нападе. І що готуватися не треба. І що «росія – друг».

У якийсь момент Михальчишин і Юрій Луценко прямо його запитали: «А якщо нападе? Що ти тоді робитимеш?» Зараз ми знаємо відповідь: він звалить. В Ізраїль. Подалі від війни. Як і багато інших його «соратників», котрі всі ці роки не безоплатно «гаряче любили» і проповідували тут руский мір.

Рабіновича сьогодні позбавили мандата. Але більшість його соратників – ні. Вони добре себе почувають у Монако, Відні і на Південному березі Франції. Ніхто з них не втік у Мурманськ чи Якутськ...

А ще більша частина його соратників сьогодні підголює владі. І в них усе добре. І вони виходять на трибуну і без жодного сорому розказують, що «патріотизм – це голосувати за бюджет...». Бо кому ж іще вчити, як «родіну любити»?

Оксморон наших днів, бо не рабіновичем єдиним...

● ПРЯМА МОВА

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності», про примусову депортацію українців з окупованих територій Херсонщини:

Це геноцид. За Женевською конвенцією це акт військових злочинів, який благословив безпосередньо путін... І зі значною частиною цих людей – мирними українцями – поки що ми не маємо жодного зв'язку.

Не знайдеться у світі жодної нації, яка хотіла б миру більше, ніж ми, українці. Але знайти компроміс неможливо з дуже простої причини: путін хоче нас убити, він вбивав українців вісім років війни, починаючи з 2014-го. А ми, українці, хочемо жити, наші діти, наші жінки хочуть жити. путін хоче стерти Україну з карти світу, а ми хочемо жити в своїй країні.

12860 рашистських солдатів було ліквідовано у жовтні – це рекордний результат за весь час після повномасштабного вторгнення рф.

Більше публікацій — на сайті

VOLYN.COM.UA

● **ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ, ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!**

Сюрприз для Рембо: Порошенко привіз у Навчальний центр УДА дефіцитне обладнання

П'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності», передав у військовий Навчальний центр Української добровольчої армії сучасний тренажер для підготовки операторів переносних зенітно-ракетних комплексів (ПЗРК)

Ольга СОКОЛОВА

Керівник центру — Роман Танетко з позивним Рембо — депутат Дніпропетровської облради від «Європейської Солідарності», колишній командир штурмової роти УДА, очільник осередку ГО «Res_Publica. Брати по Зброї» у Дніпрі.

У 2014-му Рембо добровольцем пішов в АТО. Був у найгарячіших точках: Авдіївці, Волновасі, Пісках, Красногорівці. Тож добре знає, наскільки важливим є навчання військовій справі. У Навчальному центрі УДА готують артилеристів, парамедиків, штурмові загони, аеророзвідку. Інструктори — люди з великим військовим досвідом. А випускники воюють на найгарячіших ділянках фронту.

«Сьогодні, як ми й обіцяли, робимо внесок у забезпечен-

У Навчальному центрі УДА готують артилеристів, парамедиків, штурмові загони, аеророзвідку, які потім воюють на найгарячіших ділянках фронту.

ня навчальної бази для тих, хто проходить тут підготовку. Коли я запитав у Рембо, про що він мріє, він мені сказав: «Мріємо ми в першу чергу про тренажер для ПЗРК. Але коштує він дуже дорого, понад 1,5 мільйона гривень, і черга розписана по підрозділах Збройних сил, — згадує Порошенко. — Це був сюрприз, коли приїхали із заводу-виробника представники нашої команди і почали монтаж дуже якісної нової версії — як щодо «заліза», так і щодо програмного забезпечення. Тренажер суттєво підвищує якість підготовки операторів ПЗРК».

Порошенко також повідомив, що Навчальний центр може бути долучений до підготовки операторів БПЛА «Poseidon» масштабного проекту «Очі арти», який реалізується спільно з ГО «Справа громад». «У нас укладений контракт з одним із навчальних центрів Міністерства оборони, Генштабу. І я хотів би запропонувати, щоби ми опрацювали, і ви мали можливість готувати операторів цих безпілотних літальних апаратів спільно з навчальним центром командування Ракетних військ і артилерії, — пояснює Порошен-

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Цей тренажер суттєво підвищує якість підготовки операторів ПЗРК — переносних зенітно-ракетних комплексів».

ко. — Я переконаний, що нам вдасться виконати поставлені завдання. Дуже дякую вам за службу — і разом до перемоги», — наголосив п'ятий Президент.

● **НАРЕШТІ!**

Одесити висловились за демонтаж пам'ятника Катерині II

Раніше лише фракція «Європейської Солідарності» послідовно підтримувала знесення цього монумента, а тепер є шанс, що й інші політичні партії в міській раді дадуть свої голоси за це рішення

Василь КІТ

Наразі пам'ятник Катерині II у центрі Одеси обнесли оголошеннями із дерев'яних щитів. Останніми тижнями його неодноразово обливали червоною фарбою і розписували різними гаслами, а 2 листопада на голову статуї одягли ковпак ката, на руку повісили зашморг.

Упродовж місяця, із 20 вересня до 20 жовтня, на міській платфор-

Фотожаба із сайту dumskaya.net.

«Вообще не хочу уезжать из Одессы...» А таки доведеться!!!

мі «Соціально активний громадянин» проводили опитування, як має бути вирішено долю монумента. Взяти участь міг будь-хто, але враховували голоси громадян, які мають реєстрацію в Одесі. Перевірку і підрахунок голосів уже завершили — більшість людей, які долучилися, висловилися за демонтаж пам'ятника.

Як відомо, у вересні з ініціативи «Європейської Солідарності» був виставлений на голосування документ про демонтаж і перенесення монумента Катерині II в Одеський історико-краєзнавчий музей. Однак він не здобув достатньої підтримки. Не голосував тоді і мер Геннадій Труханов. Однак зараз він змінив думку. «Пере-

конаний, що результати вільного волевиявлення на платформі «Соціально активний громадянин» буде враховано депутатами міської ради, за якими залишається ухвалення остаточного рішення. Особисто я буду голосувати за демонтаж пам'ятника і перенесення його до парку імперського та радянського минулого, про ідею створення якого я розповідав кілька місяців тому», — сказав він.

Наступну сесію призначено на 30 листопада, повідомив депутат міськради від фракції «Європейська Солідарність» Петро Обухов. Сподіваємось, що в цей день буде поставлено крапку в історії зі статуєю «вражій бабі». «Пам'ятникам катам українського народу не місце в центрі нашого міста. Це не та історія, яка заслуговує уваги на площі. Це та історія, яка гідна не більше ніж місця в музеї з табличкою «кат», — додав депутат Одеської міськради від «Євросолідарності» Андрій Вагапов.

● **ПРЯМА МОВА**

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, Головнокомандувач ЗСУ, про те, скільки триває нинішня війна з росією:

«Ми ведемо війну проти країни, територія якої у 28 разів більша за нашу державу, населення якої чисельніше за наше у 4 рази, військовий потенціал якої кратно перевищує наші можливості. Ми ведемо війну на суходолі, у повітрі, на морі, в кіберпросторі тощо. Ми ведемо війну не 8 місяців, а 8 років і 8 місяців. Усе це свідчить про нашу стійкість, мужність захищати своє і жагу перемогти.

«Чи витримали б інші країни такий тиск?.. Не знаю, як хто, але ми тримаємося, перегрупуємося, нарощуємо резерви, зміцнюємо оборону і поступово звільняємо рідну землю. Перемога дається нам дуже важко. Але вона неодмінно буде.»

Більше інформації — на сайті

VOLYN.COM.UA

● **НЕЗЛАМНІ**

Серце воїна не билосся 5 хвилин

Сергій Костюченко – молодий український військовий. У нього є четверо сестер і ще троє братів, а також від нинішнього літа – дружина Юля. У 20 років він потайки від батьків підписав контракт із ЗСУ. Це був 2021-й. Ще до 24 лютого Сергій провів на війні 10 місяців. Від початку бойових дій захищав, а потім визволяв Київщину. Згодом його відправили на Харківський напрямок, далі – Донецький і Луганський, де хлопець і отримав поранення біля Попасної

Фото zahid.espresso.tv

«Був такий момент, що сумнівався, чи потрібен я такий Юлі».

«Я ЛЕЖАВ І РОЗУМІВ, ЩО МЕНЕ НІХТО НЕ ВРЯТУЄ...»

«Після виконання завдання на одній із позицій нас не могли евакуювати, бо був масивний обстріл – і танки, і артилерія, і авіація. Ми просто сиділи й перечікували артобстріл. Пам'ятаю, дістаю телефон, була 11:45, і тут до нас в окоп прилітає міна. Насправді нам пощастило, бо осколки від неї полетіли в інший бік. Трохи посікло товаришів, а мені нічого не було взагалі. Сам вибух усе ж був дуже близько, метрів за два...» – розповідає військовий.

Після влучання міни в окоп командир позиції, на яку приїхав Сергій зі своїми товаришами, запропонував покинути її і перейти на іншу, метрів за 150–200. Наважлилися бігти в інший окоп лише Сергій і командир, але жоден із них туди так і не дістався.

«На жаль, прилетіла «касета», і перший снаряд влучив у командира, він одразу загинув. Коли я це побачив, то рефлекторно також упав. Бо коли чуєш вибух, то відразу падаєш. Зразу зрозумів, що в цій ситуації так не треба робити, маю бігти до позиції. І от коли я встав і хотів зробити перший

крок, другий снаряд прилетів по мені», – пригадує Сергій.

Поранений воїн під обстрілами пролежав, імовірно, ще зо 20 хвилин.

“Тоді взагалі сам нічого не міг зробити – мене треба було годувати, мити. Думав, що дружина не витримає, емоції минуть – і я стану непотрібним.

«Свідомість не втратив. Бачив, що права рука просто теліпається на кителі, вона вже не моя. Ліва рука майже не працювала, тоді ще не розумів чому. Виявилось, що в мене два переломи у лопатці, вирваний шматок м'яса. Я впав так, що бачив свої ноги – на одній з них було стільки крові, ніби пробита артерія. Розумів, що якщо це так, то в мене є всього 30 секунд. Той

час минув, а я не втратив свідомості. Тоді дістав зубами турнікет, який був на бронжилеті. Адреналін в організмі зашкалював і це дало мені змогу лівою рукою так допомогти собі. У своєму житті я найбільше сил віддав, щоб накласти цей турнікет на праву руку, але правильно затягнути його не вдалося. Я зубами його стягнув, але не закрутив, не зміг. А ноги... коліном правої ноги затиснув артерію під лівим коліном, а ліва нога якраз була найбільше пробита – 6 дірок», – пригадує воїн.

Сергій також пам'ятає, що намагався кричати, аби хтось прийшов на допомогу. Та що більше кричав, то більше задихався. А в якийсь момент йому вже просто хотілося швидше померти – шок минув, прийшов страшний біль.

«Я лежав і розумів, що мене ніхто не врятує: на першій позиції поранені хлопці, а до другої я так і не добіг. Не знаю, чому не знепритомнів. Дружина пояснює, що я все ж надіявся і це тримало. Через певний час біля мене проїжджав пікап і водій мене побачив. Я встиг ще сказати, щоб

затиснув мені турнікетами руку та ноги. А потім втратив свідомість», – пригадує Сергій.

«КОЛИ У ГОСПІТАЛІ ПОБАЧИВ ЮЛЮ, РОЗПЛАКАВСЯ»

Далі на нього чекали кілька етапів медевакуації, але життя було все ще на волосинці.

«Коли людина помирає від кровотечі то перед втратою свідомості вона починає бачити все у сірих тонах. Що більше людина втрачає крові, то темнішим усе стає. Вже коли мене забрала швидка, це була третя евакуація, то на фоні сірого неба бачив просто чорні силуети людей», – розповідає хлопець.

Далі – зупинка серця. 5 хвилин лікарі діставали захисника з того світу й таки витягли. Він багато днів провів у напівпритомному стані, пам'ятав лише, як медсестри просили його подзвонити батькам. Сергій не хотів.

Усе ж таки батько дізнався про стан сина, а згодом і дівчина Сергія – Юля.

«Вона вже все знала, ми поспілкувалися, ніби нічого й не було. Того самого дня Юля взяла квитки й приїхала до мене у Дніпро. Коли її побачив, я розплакався. З того часу ми щодня разом. Був такий момент, що сумнівався, чи потрібен я такий Юлі. Тоді взагалі сам нічого не міг зробити – мене треба було годувати, мити. Думав, що дружина не витримає, емоції минуть – і я стану непотрібним. Але вона вирішила, аби я не сумнівався, одружитися. Звичайно, я здивувався, але водночас дуже зрадів. Ми розписалися 16 червня у київській лікарні», – розповідає військовий.

Позаду в Сергія вже 13 операцій. Зараз він може ходити (не без допомоги ортопедичних засобів) та рухати лівою рукою, хоча повне відновлення її функцій під питанням.

У Львові в реабілітаційному центрі «Незламні» хлопець відновлює сили й уже невдовзі отримає протез на праву руку. Біля нього його дружина Юля. Вона зараз активно вчить англійським, а він розпочав курси із 3D-дизайну. Сергій – боєць і оптиміст. Герой.

● **СОБАЦІ СОБАЧА СМЕРТЬ!**

Радив росіянкам народжувати більше дітей, щоб не так було шкода

6 листопада в Україні загинув настоятель храму при штабі ракетних військ стратегічного призначення міхаїл васильєв (на фото). Він виконував «пастирські обов'язки»

Фото із сайту 24tv.ua.

Воно благословляло йти вбивати українців...

Марія МАСЮК

Храм, настоятелем якого був Васильєв, діяв з ініціативи командування ракетних військ. Його священники «беруть участь у всіх форматах життєдіяльності військ» – від присяги до засідань військових рад та участі у підготовці та проведенні пусків ракет на полігонах.

Васильєв встиг побувати з російськими окупантами у нібито миротворчих операціях у Косово, Боснії, Абхазії, Кир-

гизії, на Північному Кавказі та в Сирії. Після оголошення часткової мобілізації священник-окупант заявив, що «відсидітися, коли твої однолітки за обов'язком служби йдуть у зону військових дій, – означає втратити право щось говорити та радити».

У жовтні Васильєв відреагував на смерті російських солдатів і те, як це переживають їхні матері. Він звертався до російських жінок із закликом народжувати ще. «Господь у більшості випадків допустив народити безліч дітей. Якщо дитина у жінки не одна, їй буде не так боляче і страшно з нею розлучатися», – радив священник.

«Баби що нарожають!» – таке всі чули від маршала Жукова в часи Другої світової війни. Але істину Біблійну не заперечить: «Хто до нас з мечем прийде, той від меча і загине».

● **ОЦЕ ТАК ТАК!**

У Китаї почали розводити свиней у хмарочосах

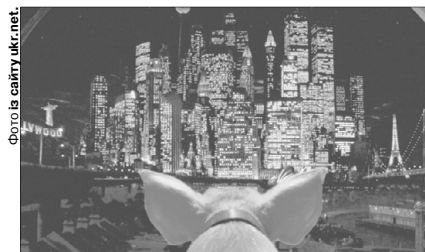
Рішення влади будувати такі мегасвиноферми було ухвалене на тлі стрімкого зростання попиту на свинину в усьому світі

Леонід ОЛІЙНИК

У китайському місті Ечжоу компанія «Зонг Ксін» прийняла перших 3700 племінних свиней у своїй 26-поверховій бетонній будівлі. «Це найвища і найбільша свиноферма у світі, де влітку дме прохолодний вітерець, а взимку тепло», – сказав віцепрезидент компанії Лінь Цзінь.

Ці хмарочоси для свиней постійно вентилюються, мають приблизно 30 000 точок годівлі та шість величезних ліфтів, здатних перевозити 240 свиней одночасно. Усім керують дистанційно з кімнати управління.

Спорудження таких хмарочосів для свиней має дві причини. По-перше, вла-

Все неймовірне у Піднебесній стає ймовірним.

да Китаю прагне скоротити використання землі для сільського господарства. Іншою причиною є стрімке зростання попиту на свинину в усьому світі. Проект вартістю майже 500 мільйонів доларів стартував два роки тому. Протягом цього часу мегасвиноферми постійно розвивалися, захоплюючи китайським урядом, який прагне досягти продовольчої автономії країни.

P.S. Як інформує «Український клуб аграрного бізнесу», цього року імпорту свинини в Україну зріс на 41%.

● **ГЕРОЙ ІЗ СУСІДНЬОЇ ВУЛИЦІ**

Боєць Саня так із «Джавеліна» палить москалів, що його цитує... президент США

Закінчення. Початок на с. 1

Вікторія МИКИТЮК, fakty.ua

— Після третього пострілу ми з напарником відійшли в сусіднє село за трьома іншими резервними ракетами. Й знову виїхали на рубіж, — продовжує Олександр. — Я знищив знову БМП-3 і танк. Якраз пішов по ракету, командир був за мною і кричить: «Саня, БТР в посадці!». Думав, що у сусідній. Дивлюсь, а він за 200 метрів... Вилітає на нас, стріляє... Дим, вогонь навкруги. Серед моїх побратимів були поранені. Водій побачив, що відкрита ззаду моя машина, а я саме брав ракету. Він розвернув БТР і спрямовує його на мене. Я встиг оббігти спереду, впав посередині, відкинув установку та дивом його колеса пройшлися за кілька сантиметрів від моєї спини. БТР врізався в мій Mitsubishi Pajero, після того буксував і я чув, як болото падало на мої плечі. Потім ворог переїхав автомобіль і розчавив його. Та почав робити коло, щоб розвернутися. В той момент я схопив ракету й вистріляв. Вона влучила у задню праву частину, відірвавши два колеса. Машина була пошкоджена, але зуміла поїхати в село. Казали, що потім той БТР там і згорів, але підтвердження в мене нема офіційного.

Фото із сайту fakty.ua.

Американські військові не застосовували за один день Javelin шість разів і ще й без жодного промаху. Тож я став світовим рекордсменом.

на ураження пріоритетних цілей. І я виконав ще три постріли — у БМП-3, танк та БТР. Загалом установкою Javelin на одній батареї зробив дев'ять результативних пострілів: шість — у перший день і три — під час останнього бою. Вони підтверджені заступником командира батальйону та моїми побратимами, які стали свідками тих боїв.

«НЕ МІГ ПОВІРИТИ, ЩО ПРО МЕНЕ ГОВОРИВ САМ БАЙДЕН»
— І про вас дізнався президент США?

— Наприкінці квітня до мене на позицію приїжджали журналісти американського видання The Wall Street Journal із перекладачем, вони відстежують використання зброї Javelin

в усіх гарячих точках. І, як вони мені повідомили, американські військові не застосовували за один день Javelin шість разів і ще й без жодного промаху. Тож я став світовим рекордсменом. Вони були у захваті. Якщо чесно, спілкування з ними було ще тим випробуванням, бо почалися обстріли. В одній руці рація, а тут інтерв'ю давай. Дякував за зброю і наголошував, що вона дуже точна та ефективна! Після виходу публікації завод Lockheed Martin в Алабамі, де виготовляють ракетні комплекси Javelin і Stinger, відвідав президент США Джо Байден. Він виступив із промовою, під час якої розповів про мене. Тоді увімкнули аудіозапис того, що я розповідав. Так про мене почув світ.

— **Тобто наступного дня ви про-**

кинулися, так би мовити, знаменитим?

— Ой, почалося з того, що на позиції побратими ходили й повторювали, що там про мене Байден говорив. У мене відразу промайнуло: «Оце-то придумали! Де я, а де Байден». Один сказав, другий, третій... Потім мені вже скинули посилання, далі його поширили військові, мої рідні, знайомі. Приємно було на душі.

«ЖОДНА НАГОРОДА НЕ ЗІГРІЄ ТА НЕ ЗАМІНИТЬ ОБІЙМІВ РІДНИХ»

— Нагороду за свій «рекордний вразай» ворожої техніки отримали? Як дружина ставиться до того, що тепер її чоловік світовий рекордсмен?

— У квітні мене нагородили орденом «За мужність» III ступеня. Було приємно, але насправді в той момент робив те, що вважав за потрібне. Я

Загалом установкою Javelin на одній батареї зробив дев'ять результативних пострілів: шість — у перший день і три — під час останнього бою.

воюю не за ордени, а за мирне небо над Україною. Дружина мене підтримує, пишається, але, з іншого боку, страшенно сумує, бо жодна нагорода не зігріє та не замінить обіймів рідних.

— **Мені здається, що тепер вам потрібна ще й донечка Джавеліна. Адже син у вас є.**

— Я так і казав своїй дружині, але вона відповіла, що дочекаємося Перемоги, а тоді й подумаємо про другу дитину. Хоча розумію, що сину зараз дуже бракує тата. Йому 4, а я вже 8 років на війні (одразу після Майдану пішов служити добровольцем в «Айдар». — Ред.). Він постійно бачить мене на фото та відео. Але сподіваюсь, що скоро все закінчиться, і ми нарешті зможемо набутися зі своїми рідними.

● **А ЧОМ БИ Й НІ!**

ЯК МОЖЕ ЗМІНИТИСЯ ПОЛІТИЧНА МАПА СВІТУ ПІСЛЯ ПОРАЗКИ РФ ПРОГНОЗИ І ПРИПУЩЕННЯ ГУР

Класно, звісно, було б...

Які території ризикує втратити кремль після поразки

Вторгнення в Україну, як сходяться на думці вітчизняні та західні політики й експерти, майже напевно закінчиться для росії крахом — це лише питання часу. Програш, у свою чергу, може стати тим фактором, який спричинить крах путінського режиму і навіть призведе до розпаду країни

● **МОЯ ІСТОРІЯ**

Коли Валерій з Іриною мріяли про вільну Україну, зробили прапор... із рушника

Нещодавно ми отримали лист від Катерини Федорівни Дмитренко із села Войнівка Полтавської області. Авторка поділилася історією про те, що зробив її син напередодні проголошення Незалежності нашої держави

Оксана СКРИПАЛЬ

«**Ц**е було у травні 1990 року. На Заході України вже відбувалися мітинги, люди піднімали В'ячеслава Черновіла, а я не могла зрозуміти, що зміниться, коли країна стане вільною. Проте цього дуже хотів мій син Валерій, якому на той час було 18. На 20 травня йому прийшла повістка, тож він збирався йти до армії.

Напередодні до нього навідалася шкільна подруга Ірина. Коли я заглянула в кімнату, дуже здивувалася: на підлозі лежав великий білий рушник, який синові видали на роботу. Половина його вже була зафарбована в синій колір, а другу частину діти розмальовували в жовтий. Поряд стояла коробка гуаші. Я спитала, навіщо вони

це роблять, а Валерій відповів, що так треба.

...18—19 травня ми влаштували синові проводи в армію. Раптом увечері він десь зник. Гості сказали, що хлопець з Іриною взяли за руки і побігли в центр села....

А 20 травня ми провели

Шановні читачі! Редакція чекає і ваших цікавих історій.

Валерія до військомату. Коли поверталися додому, чоловік (а він ходив у наряд у контуру) здивовано розповів мені, що вранці на трубу біля контори, де висів червоний прапор, хтось почепив... жовто-синій стяг, скинувши есесерівський на землю.

Тоді до мене й дійшло, навіщо син фарбував рушник. Але я так і не зізналася нікому, хто

був цей «ідіот»... Валерій потрапив служити на іранський кордон, а потім його перевели в Баку у спецназ. Коли ж повернувся додому, був дуже радий, що Україна вже вільна. Проте жити довго у незалежній державі йому не судилося, він загинув у травні 1994 року...

Я давно хотіла написати про свого сміливого і відданого Україні сина, щоб люди дізналися, що колись був такий хлопчина-патріот із маленького села....

● **АРТБАРИКАДА**

Верка Сердючка продала на аукціоні «Ролс-Ройс» за 11 мільйонів

Гроші спрямують на будівництво реабілітаційного центру в Україні

Лія ЛІС

Український співак Андрій Данилко, відомий під сценічним ім'ям Верка Сердючка, продав на аукціоні Sotheby's у Лондоні свій Rolls-Royce Silver Shadow 1974 року випуску, який раніше належав лідеру легендарного британського гурту Queen Фредді Меркьюрі.

Машину придбали за 11 мільйонів гривень. Виторгувані від продажу раритетного автомобіля гроші передадуть для створення в Україні на базі однієї з лікарень Львівщини сучасного центру реабілітації та протезування

Фотоколлаж із сайту obozrevatel.com.

Після того, як на Верку Сердючку обрушився шквал критики за те, що заспівала «Он бы подошёл, я бы отвернулась...» на весіллі у Львові, тепер артист зробив такий добродійний крок. Респект!

Superhumans.

«Приголомшлива сума, дуже щедрий донейшн, суттєва підтримка для нашої клініки і значний вне-

сок у віру у світлич людей. Слава Україні і її наймовірнішим людям», — прокоментували благодійний внесок Данилка представники клініки.

● **УВАГА, НОВА РУБРИКА!**

«Черговий по редакції»

14 листопада з 17:00 до 20:00 на телефонному посту

Оксана КОВАЛЕНКО

ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
066 82 47 160
096 77 31 037
(0332) 780-770

Розкажіть... Підкажіть... Підтримайте... Запитайте... Поділіться... Чекаємо на ваш дзвінок!!!

● **ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»**

Орки запитували, чому в Україні корови живуть краще, ніж в них люди, і — вбивали

На Харківщині окупанти знущалися над худобою і зруйнували одну з найбільших молочних ферм в Україні

Василь КІТ

У селі Шестакове Харківської області під час окупації рашисти на фермі вбили дві тисячі корів. Головний агроном Сергій Яценко розповів, що на підприємстві загарбники поселилися у березні. Спершу співробітники, які залишилися на фермі, намагалися доглядати за тваринами, але ставало щораз нестерпніше.

«Спочатку зайшли «л/днр», вони якось нас не чіпали, а потім через два-три тижні зайшла російська армія, це був просто жах... Треба їм трактор, корову зарізати, м'ясо. Ми покинули й корів, я не зміг тут зали-

Фото із сайту realist.online.

Ось яка картина постала на фермі, коли її залишили окупанти.

Були випадки, що лежить корова, яка ще вчора ходила, а в неї відрізана або нога, або частина тулуба. Просто вбивали корів, відрізували частини того, що їм найкраще смакує. І так залишали.

шатися. Я сказав, що пішов по ключі, сам завів машину і просто поїхав звідти», — розповів він.

У результаті залишились доглядати за тваринами лиш декілька людей. Окупанти запускали їх за паспортами, зв'язали з якимись

списками, але в будь-яку мить могли просто заборонити заходити на територію.

«Було таке, що на територію не пускали й п'ять днів. Просто не пускали! А як же корови?! Їх же ніхто не годує! Було багато корів з телятами. Телята їх самі смоктали. Були випадки, що лежить корова, яка ще вчора ходила, а в неї відрізана або нога, або частина тулуба. Просто вбивали корів, відрізували частини того, що їм найкраще смакує. І так залишали», — зазначив агроном.

Завідувачка підсобного господарства агроферми Катерина Казенна розповіла, що рашисти розграбували все майно ферми. Вони крали трактори, сямки, вивозили навіть

коров'ячий корм і все дивувалися, що в Україні худоба живе краще за людей в росії. «Вони не могли досягнути: як це так, у корів пластикові вікна стоять, бойлери, у нас там була родильна. На жаль, її немає, розбили, пів бокса залишилося. Там були бойлер, поїлки та лампи для телят, все сучасне, все зроблене з турботою про людей і тварин. Навіть шланги для доїльних апаратів росіяни покрали», — розповіла завідувачка.

Молочна ферма підприємства «Агроном» була однією з найбільших в Україні. Тут надоявали по 40 тонн молока щодня. З трьох тисяч корів росіяни вбили дві третини.

росія — це не просто імперія зла, це імперія абсолютного зла...

● **СПРАВЖНІЙ КОЗАК!**

Фото із сайту sensatsiya.com.

«Поки я заїкаюся, у цей момент думаю, яке слово підібрати. Просто виходить, що українською заїкаюся більше».

«Повинен бути українцем»

Популярний комедійний актор родом із білорусі Євген Смориґін (на фото), який уже довгі роки живе та працює в Києві, склав іспит з української мови для здобуття громадянства України

Лія ЛІС

Зірка «Дизель Шоу» зізнається, що впоратися з усіма завданнями було нескладно, оскільки він активно вивчав і досі вивчає українську мову. Смориґін наголосив «Фактам ICTV», що для нього дуже важливо мати український паспорт, оскільки саме в Україні народилися та живуть його діти і дружина. «І тому вважаю, що я маю бути українцем», — підкреслив актор.

Смориґін описав процес складання іспиту. Все відбувалось в університеті у маленькому класі із завданнями на комп'ютері та камерою перед кожним екзаменованим. «Є завдання, які ти виконуєш. Дуже легко було мені. Ну, наприклад, завдання: є фотографія, на ній сім'я на пікніку, і ти описуєш, що там відбувається. Все записує камера. Або ще таке завдання: є оповідання, в якому деяких слів не вистачає. І ти пишеш, підставляєш ті слова, які вважаєш за потрібне. Нескладно було. На все є одна година. І для рівня на отримання громадянства я склав», — радіє гуморист.

Наразі Євген продовжує вчити та вдосконалювати українську. Цьому сприяє і його робота, оскільки зараз доводиться озвучувати відзняті раніше російськомовні проекти українською мовою.

Смориґін також пожартував над своїм заїканням. Каже, що використовує це порушення мовлення у своїх цілях: «Поки я заїкаюся, у цей момент думаю, яке слово підібрати. Просто виходить, що українською заїкаюся більше».

● **ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК**

«росія дякую не скаже»

Окупант знайшов собі дружину в інтернеті, щоб та отримала гроші у випадку його смерті. Він сирота, тож вирішив одружитися з однією зі своїх землячок, щоб допомогти їй страховими виплатами

Василь КІТ

Як повідомляє російське видання «Новий Омськ», оголошення про пошук нареченої мобілізований росіянин розмістив в одному з місцевих пабліків. У коментарях багато росіянок залишили свої контакти, але з ними ніхто не зв'язався. Пізніше з'ясувалося, що наречена таки знайшлася. Нею виявилася багатодітна мати, яка сама виховує трьох дітей. Вони вже подали заявку на весільну церемонію.

Сам мобілізований пояснив, що після того, як йому вручили повістку, треба було оформити страховку. «Вказати можна було дружину, дітей. Якщо в тебе немає рідні, то виплати підуть на рахунок держави чи фонду на вибір. Я розумів ризики, і мені хотілося якось змінити життя людей, щоб потім згадували добрим словом — держава дякую не скаже. Тоді і з'явилася ідея написати в місцевий паблік», — пояснив чоловік. росіяни — стадо рабів, яке готове

Фотокілаж із сайту obozrevatel.com.

«Мені хотілося якось змінити життя людей, щоб потім згадували добрим словом...».

іти вбивати людей у чужу країну і гинуть самим. А найбільший їхній протест — це ось так показати дулю в кишені своїй державі після того, як здохнеш десь в українських степах. Хоч якби

така багата держава, як росія, не витратила гроші на численні війни, то усі їхні багатодітні сім'ї можна було б озолотити. Але основна маса росіян все одно палко підтримує війну...

● СІМ «Я»

Коли мама не поспішає на допомогу

– Зроби мені теж бутерброд! – син вимогливо дивиться на старшу сестру.
 – А «чарівні слова»? Чого це ти мені наказуєш?!
 – Ти повинна зробити, бо я кажу!

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Слухаю, як діти з'ясовують стосунки, і мовчу. Хоча чим довше вони докоряють одне одному, тим більша спокуса втрутитися. (Тим більше спокійна суперечка швидко перетворюється на лемент). Однак мужньо терплю: по-перше, ніхто з них не звертається до мене за підтримкою, по-друге, їхні «уроки зі спілкування» – в межах норми. Звісно, за деякий час обоє прибігли шукати в мене підтримку, але сьогодні зупинюся на цінному моменті, коли мама не поспішає на допомогу.

Мій досвід свідчить, що втручання в сварки поміж дітьми в умовах, за яких нічому життю не загрожує небезпека, – безперспективна справа. Максимум, що вийде, – «задавити авторитетом». Але це означає, що або хтось залишиться незадоволений (заввичай батьки стають на захист слабшого), або й син, і донька (якщо обоє отримають на горіхи) будуть сердиті на мене. Те й інше я вже проходила десятки разів зі старшими дітьми, тож точно знаю, що невчасне втручання дорослого нервово для всіх і не працює. Ніякі аргументи, заклики й докори на кшталт «ти ж старша й розумніша», «ви ж рідні брат і сестра», «як вам не соромно» не діють. Старша просто не розуміє, чому має поступатися, якщо її грубіянять, обоє не можуть втямити, до чого тут згадка про родинні зв'язки, і їм дійсно не соромно, бо ж цілком нормально – відстоювати свій інтерес.

Якщо ж мама або тато вміє дочекатися часу «ікс», коли потомлені й сердиті діти шукають арбітра, – настає час висновків. Я не виконую їхніх вимог призначити винного, а лише питаю: «Чи поспішав би ти, сину, робити бутерброд людині, яка економить «будь ласка»? А ти, «сестричко», з твоїм умінням знаходити підхід до людей, можливо, масш в запасі слова, здатні загасити вогонь зразу?». Найчастіше запитую в них сердито. Хоча в ідеалі до цих питань пасує щонайспокійніший тон. І, знаєте, нещодавно зауважила, як доня зуміла «загальмувати» брата, ввімкнувши почуття гумору на початку потенційної сварки.

Якось в американській сімейній терапії та мами п'ятох дітей Вікі Хьофл прочитала важливу настанову: вона радить батькам не боятися сварок, неприбраних кімнат, окремих лайливих слів й зауважень у шкільних щоденниках. Мовляв, багато проблем не у звичках дітей, а в судженнях про це батьків. А шлях до гармонійних стосунків – довіра до сина й доньки, навчання їх самообслуговуванню й самостійному пошуку рішення.

Маєте свою відкриття, як жити з дітьми дружно, – діліться. Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або tsikava.gazeta@gmail.com, а пошта: 43025, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2, «Цікава газета на вихідні».

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Під час обстрілів 6-річна Аделіна почала сивіти

Закінчення. Початок на с.12

Вікторія АНДРЕЄВА, «УП.Життя»

К оли зникла електрика, настав постійний холод. Ми спали у куртках, ходили у куртках, не було ні води, ні світла. По воду хлопці бігали хто куди – теж під обстрілами, гулом літаків; набирали воду з відстійника у лікарні, з басейнів, навіть дощову чи топили сніг. Це доводилося пити, на цьому готувати, мити посуд.

Заввичай, коли летів літак, ми чули звук і знали, що зараз буде удар. Якось Богдан із другом йшли по воду, у двір прилетів снаряд. Чоловік розповідав, що в нього злетіла каска, він почав задихатися, в очах потемніло, його вибуховою хвилею відкинуло. А потім почув крики, прийшов до тями. І вже разом із другом побіг на допомогу. Голосила молода жінка: вона за кілька митей до удару спустилася в бомбосховище, а троє дітей залишилися на вулиці. Усі люди, які були у дворі, загинули. Серед завалів та у воронці змогли відшукати тіло лише одного хлопчика.

Після цього наші діти понад тиждень надвір не виходили ні на секунду.

ВІЌЗД ІЗ БОМБОСХОВИЩА

«Іхали (у бік «днр». – Ред.) з відчиненими вікнами і висували руки, щоб по нас не почали стріляти. Це був знак, що ми цивільні та їдемо з миром... Біля одного з будинків я раптом побачила машину моїх батьків у дворі. Зупинилися, почали бігати, кричати: мовляв, де люди з цієї машини? Ті, хто прихистив моїх батьків, вийшли і запросили ще й нас у дім.

Ми просиділи у них 4 дні: спершу стріляли по лівому березі, біля узбережжя. На четвертий день ми прокинулися від вибухів. Нашим єдиним укриттям була ванна, бо не мала вікон. Там провели понад 6 годин, не виходячи. Сиділи і слухали: чи прилетіло до нашого дому.

«Оркостан» йшов із моря, а наші їх вибивали. Ми опинилися серед перехресного вогню. Спочатку працювали «Гради», потім почався вуличний бій, коли кулі просто літали по нашому будинку. Ми постелили для Аделі шубу у ванній, бо вона від стресу «вимикалася» (непритомніла. – Ред.). Так у моєї шестирічної доньки на маківці з'явилося кілька сивих волосин.

Бій не припинявся. Коли Богдан пішов забирати машину, батько вийшов на перекур. За хвилину залетів назад: наші військові сказали, що ми маємо 20 хвилин, щоб евакуюватися до повної зачистки. Я дочку завжди накривала ковдрами і обіймала, щоб вона не бачила всього довкола. Мор-

Через російські бомбардування й обстріли на початок листопада в Україні пошкоджено 2 719 навчальних закладів, 332 із них зруйновано повністю.

ський бульвар був повністю встелений трупами. Кожен квадратний метр – тіло. Хтось без голови, хтось повністю розірваний».

«МАМ, А ЦЕ ОРКИ?»

«На одному із блокпостів нашу машину зупинили – перевірка документів. Щось росіянам не сподобалося, вони хотіли мого тата заарештувати. Потім вирішили допитати, тож один із командирів сів у машину. Моїй Аделі про ситуацію говорили все, як є: про обстріли, про війну, бомби. Вона знає, хто такий путін, куди йти російському кораблю. Ми говорили їй усю правду. Я вважаю, що діти мусять її знати. Та й неможливо було пояснювати дозовано, коли по тобі постійно стріляють.

Доки стояли на блокпості, я її просила: «Аделіна, будь ласка, мовчи! Я тебе прошу, тільки не кажи ні слова». Але коли «пасажир» підсів до нас у машину, вона запитала: «Мам, а це орки?». Дякувати Богу, він цього не почув.

Щоб вийти з міста, необхідно було пройти фільтрацію. Людей дуже багато, тож черга з машин була мінімум на тиждень.

На фільтрації спершу зняли відбитки рук. При чому не лише пальців, а відбитки саме рук, усе повністю. Сфотографували з усіх боків, розділи, щоб перевірити татування. Вони повністю «прошерстили» телефон: усі мої контакти, фотографії, листування. Після цього занесли до бази та видали довідку – і все, можеш виїжджати».

«МЕНІ ПОТРІБЕН НОМЕР ЗЕЛЕНЬКОГО»

«Наступного ранку вирушили на кордон із росією, де простояли 17 годин, а потім ще 5 – саме на в'їзд до рф. Вони нікуди не поспішають, а якщо чесно – то просто знущаються з людей. Чоловіків переважно на допити водять, знову роздягають, щоб перевірити татування.

Ми їхали до ростова – там живе давній друг тата, який адекватно сприймає ситуацію і не підтримує війну. У нього ми переночували лише одну ніч. Принаймні змогли видихнути від усього, що сталося. Наступна зупинка була у москві в готелі. І далі ми вже поїхали маршрутом Латвія – Литва – Польща.

Місяць були у Польщі у моєї 17-річної сестри. Вона весь цей час не знала, чи ми живі. Читала лише новини про те, як Маріуполь бомблять.

Через кілька днів після того, як ми опинилися в безпеці, почало приходити усвідомлення того, що сталося з нами. І з нерозумінням, як жити далі, бо бізнесів більше ні в кого немає, заробітку теж, квартира

Морський бульвар був повністю встелений трупами. Кожен квадратний метр – тіло. Хтось без голови, хтось повністю розірваний.

зруйнована. Ще й Аделі страждає, що ми нашого kota залишили у ростові, у того друга татового. Ми його вивезли з-під вогню, але куди нам із ним далі? Тут без kota не надто гостинно десь приймають.

Одного вечора Аделі сидить і каже:

- Мамо, мені потрібен номер Зеленького.
- Доню, навіщо?
- Коли ЗСУ почнуть стріляти по росії, мені треба сказати, щоб вони не стріляли там, де мій кіт».

VOLYN.COM.UA **Telegram-канал Volyn nova**

● **ДО СЛІЗ!**

Фото із сайту gettyimages.com

Кохання усупереч смерті.

«У нас обручки з фольги від сухпаю»

Римована історія про реальне освідчення

Дзвінка ТОРОХТУШКО

– Мамо, я не жартую і не беру тебе на кпини, Я дійсно здичавів трохи за вісім років війни. Слова не складаються в речення, хоч сядь та й плач, Тому пробач за дивне прохання мені. Пробач! Я побачив дівчину, яка... Ну одна така на усі світи. І вперше в житті вагаюся: що робити, як підійти. І не підходжу. А вона усміхається, наче сонце напровесні. Мамо, руді дівчата прекрасні беззавісно. Вона парамедик. Кожну вільну хвилину я хочу бути із нею, Тож бігаю за пігулками від болю, кашлю та діареї. Ну чому ти смієшся? Такі випадки тут доволі часті, Сухпай, консерви, зелені сливи – ось тобі й «швидка настя». Але я ж не про те – я про те, що поставив собі завдання: Підійти й попросити якусь пігулочку від кохання. Здавалося б, усе просто: пошле подалі – це ж не біда, А ось підходжу – язик не слухається, в колінах шумить вода. І ось я тупцюю перед нею, чуюся геть нещасним, А вона дивиться... Мамо, руді дівчата – безмежно прекрасні. У неї ластовиння на носу, очі – небо ізрання, А я – останній йолоп, я про пігулки, та не від кохання. Ти можеш сміятися, бо, звісно, мені ось уже й за тридцять, За плечима особисте життя, війна й

особистий цвинтар, А тут раптом – кохання, може, і недоречно, й невчасно. Мамо, руді дівчата безмежно й безповоротно прекрасні. Із ними б до моря, а чи на лижі в Карпати, Альпи, А на війні чим дівчину потішити? Вижити у бою і добути скальпа? Знаєш, мамо, я наберуся сміливості, тобто я вже набрався, Скрутив із фольги від сухпаю перстень: нівроку він мені вдався. Зараз піду до намету... Стоятиму йолопом перед нею І знову молотиму нісенітницю. Може, й про діарею. Але ти все ж, на всяк про всяк, благослови на словесний прорив! Добре, мамо, я в тебе сміливий... Забудь, про що тут наговорив. ***

Благословляй швиденько, ми з Настєю – до капелана!

– Мамо... Мам, ти не зайнята? Слухай, я зараз лусну від щастя! Руді дівчата – воїстину сонечка. Мамо, її звать Настя. Я хотів їй сказати красиво, а вийшло... Як завжди, мамо. Я про сердечний біль. Вона: «Давай робити кардіограму!». І тоді я зізнався, що всі оті пігулки від болю, від діареї І оці скарги на серце – це не про біль, а про кохання до неї. І тепер в нас обручки з фольги від сухпаю. Мамо, я без обману! Благословляй швиденько, ми з Настєю – до капелана!

● **СКУШТУЙТЕ!**

Смачний осінній десерт – печені яблука

Фото із сайту anews.com

Навіть після термічної обробки ці фрукти зберігають корисні властивості. Більше того, у багатьох випадках вони навіть мають лікувальний ефект. У печеному вигляді яблука нормалізують вуглеводний обмін, підвищують імунітет, виводять токсини, запобігають розвитку атеросклерозу і є просто незамінним антиоксидантом. А ще це чудові ласощі для тих, хто дотримується здорового харчування. Залишається тільки обрати начинку до вподоби

Чудові корисні ласощі можна приготувати з різними начинками.

...З ЧОРНОСЛИВОМ І СМЕТАНЮ

Інгредієнти: 50 г чорносливу, 3 ст. л. сметани (15–20% жирності), 1,5 ст. л. цукру, 5 яблук.

Приготування. Чорнослив промити й залити окропом на 15–20 хвилин. Потому зчідити, порізати на дрібні шматочки, додати цукор і сметану. 3 яблук позрізати верх, вибрати серцевину. Дно бляшки вистелити фольгою та покласти яблука, заповнити начинкою і запікати 30 хвилин при 180 градусах.

...З КАЛИНОЮ

Інгредієнти: 6 великих яблук, жменька горіхів, 2 ст. л. родзинок, 1 ст. л. сушених ягід калини, пакетик ванільного цукру, кориця, 2 ст. л. вершків.

Приготування. 3 чотирьох яблук зрізати «кришечки», вибрати серцевинки і помістити в духовку на 15 хвилин за температури 180°C. Інші 2 яблука почистити, натерти на крупній тертці, додати вершки, ванільний цукор, корицю, подрібнені горіхи, родзинки і калину. У підпечені яблука викласти начинку, прикрити «кришечками» і пекти 15 хвилин (при 180°C). Готову страву за бажанням притрусити цукровою пудрою і прикрасити листочками м'ята.

...З АПЕЛЬСИНОВИМ СОКОМ І КУРАГОЮ

Інгредієнти: 4 яблука, 1 скл. порізаного кубиками кураги, 0,5 скл. родзинок, 0,5 скл. подрібнених горіхів, 4 ч. л. меду, 4 ст. л. вершкового масла, 4 палички кориці, сік 3 апельсинів, лимонний сік і м'ята.

Приготування. Зрізати з яблук «кришечки», очистити від серцевини, ложечкою вибрати трохи м'якоти, збризнути лимонним соком. Родзинки, горіхи, курагу, мед і масло перемішати та начинити отриманою масою яблука. Прикрити «кришечкою», встромити збоку по паличці кориці. Викласти у форму, полити апельсиновим соком і пекти впродовж години при 180°C, час від часу поливаючи апельсиновим соком.

...З ГОРІХАМИ ТА СУХОФРУКТАМИ

Інгредієнти: 4 великі яблука, 50 г родзинок, 2 інжири, 2 фініки, 3 ст. л. горіхів, 1 ч. л. кориці, мед або кленовий сироп.

Приготування. Ізюм та інжир на 20 хвилин залити теплою водою, обсушити на рушничку й порізати. Подрібнити горіхи та фініки, змішати з родзинками, інжиром та корицею. 3 яблук вибрати серцевину, зубочисткою наколоти їх, щоб при запіканні не потріскалася шкірочка. Нафарширувати щільно фруктово-горіховою начинкою і загорнути кожне яблучко у фольгу, залишивши зверху невеличкий отвір. Запікати 30 хвилин за температури 180°C. Перед подачею на стіл можна полити їх медом або кленовим сиропом.

...ІЗ СОЛОДКОЮ СИРНОЮ НАЧИНКОЮ

Інгредієнти: 4 яблука, 150 г кисло-молочного сиру, 3 ст. л. родзинок, 3 ст. л. цукру, 3–5 ст. л. сметани, ваніль і кориця – за смаком.

Приготування. Сир змішати зі сметаною, цукром, родзинками, ваніллю і корицею. 3 яблук видалити серцевинки і нафарширувати начинкою, покласти у форму та запікати в духовці протягом 30 хвилин за температури 190°C.

...З ВІВСЯНИМИ ПЛАСТІВЦЯМИ

Інгредієнти: 2 великі яблука, 2 ст. л. вівсяних пластівців, 5 ст. л. меду, по 1 ст. л. мигдалю і фундука, 1 ст. л. родзинок, сік одного лимона, кориця.

Приготування. Яблука розрізати навпіл, видалити серцевини і скропити соком лимона. Вівсяні пластівці змішати з подрібненими горіхами, родзинками, медом і корицею. Нафарширувати половинки яблук готовою начинкою і поставити в духовку, розігріту до 180°C, на 20 хвилин. Запечені яблука полити медом (кленовим сиропом або розтопленим шоколадом).

Telegram-канал **Рецепти Кухня**

● **ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК**

Фото із сайту slovoidilo.ua.

За даними офісу Генпрокурора України, на ранок 3 листопада росіяни вбили в нашій країні 430 дітей, поранили – 826.

Під час обстрілів 6-річна Аделіна почала сивіти

Історія подружжя Аліни і Богдана з Маріуполя та їхньої доньки, які місяць провели у маленькому бомбосховищі із 50 людьми

Вікторія АНДРЕЄВА,
«УП.Життя»

«ЯКЩО ВЛАШТУЄМО ВІЙНУ ЩЕ Й У ПІДВАЛІ, ТО НАМ КІНЕЦЬ»

«24-го о пів на п'яту ранку ми прокинулися від перших вибухів, – згадує Аліна, як біда прийшла в їхній дім. – О 5-й уже зателефонував наш знайомий, власник бізнес-центру. Там був і дитячий садок, і кінотеатр, і найважливіше – глибоке, надійне бомбосховище. Він сказав, що свою родину вивіз туди. Це було близько від нашого будинку – буквально у 5 хвилиних їзди...»

У першу ніч нас було понад 50 осіб. У бомбосховищі – холодно, хоч ми й вмикали калорифери. На ранок частина людей звідти поїхала, але більшість залишилися. Магазини перестали працювати одразу, їх миттєво розмародерили. У бомбосховище кожен приніс запас продуктів: консервацію, крупи. Харчування було дворазовим, дуже маленькими порціями,

“ **Голосила молода жінка: вона за кілька митей до удару спустилася в бомбосховище, а троє дітей залишилися на вулиці. Серед завалів та у воронці змогли відшукати тіло лише одного хлопчика.** ”

аби притупити гостре відчуття голоду.

Місяць ми всі жили у підвалі, близько третини серед нас – діти віком від 4 до 10 років. Метраж приміщення – як у трикімнатній квартири. Нам дивом вдавалося не сваритись і протриматися без скандалів. Порятунком був «банк» їжі та чергування обов'язків: хтось дивився за дітьми, хтось нарізав продукти, хтось розпалював багаття і готував, хтось бігав по воду. Всі намагалися ужитися, бо розуміли: якщо ми влаштуємо ще й війну у підвалі, то нам кінець.

Закінчення на с.10

● **ДОБРА НОВИНА**

Соломія, Злата та Марко разом важили менш як 4,5 кілограма

Фото із сайту Львівського обласного клінічного перинатального центру.

У Львівському обласному клінічному перинатальному центрі виходили трійню, яка народилася передчасно

Ростить здорові, «поспішайки!»

«Соломія, Злата та Марко народилися на 31-му тижні вагітності. Маса та зріст дівчаток були 1470 г/38см та 1490 г/38 см, а хлопчика – 1480 г/40 см», – зазначили у пресслужбі медзакладу. Перші два тижні життя трійня провела у відділенні анестезіології та інтенсивної терапії новонароджених. Потому були переведені у відділення постінтенсивного догляду новонароджених та виходжування недоношених дітей.

Уже з 28-ї доби «поспішайки» – на спільному перебуванні з мамою, почали активно набирати вагу. «Жінку разом із новонародженою трійнею виписали додому на 37-му добу життя діток. Їхня вага при виписці становила 2150 г, 2150 г та 2380 г», – додали медики.

● **УВАГА, КОНКУРС!**

Ніколи, чуєте, ніколи не давайте їй шоколаду!

Бо в ньому містяться речовини, які викликають ураження центральної нервової системи в цієї тварини, яку ми заховали

Грицько ГАРБУЗ

Акого саме ми зробили невідомим для всіх – ви можете ще й зараз самостійно відгадати, якщо уважно прочитаете запитання, відповідь на яке оголосимо буквально через кілька речень.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-26»

Понад три тисячі років тому шумери, говорячи про долю, порівнювали її із твариною, яка змушує нас бігти за нею. Знаємо, що вона іноді важко переносить грозу. А кондитерські вироби, які виготовляються з використанням плодів какао, є для цих істот навіть отрутою.

Що за тварина захована у гранатобузі?

Сподіваюсь, що ви не одразу підглянули відповідь, а таки трохи знову потренували свою сіру речовину. Принаймні при світлі свічок можете тепер повторити це запитання для своїх найближчих, із ким перебуваєте в такій, на жаль, вимушеній обстановці без електроенергії... Ми ж далі процитуємо прислів'я древніх шумерів, які на початку II тисячоліття до н.е. (!) доволі мудро казали: «Якщо ти постарієшся, тобі пощастить; якщо не докладеш зусиль – ти невдаха. Доля – це собака, який змушує нас бігти за ним».

Цікаве порівняння. Також під час роздумів над запитанням про собак дізнався, чому часто наші песики бояться зливи. Виявляється, шум грози може викликати у вухах собаки... біль. Тому попіклуйтеся про братів наших менших, коли бачите, що на небі збираються важелні хмари...

“ **Доля – це собака, який змушує нас бігти за ним.** ”

А слово-відповідь «Собака» ми отримали від 7 наших учасників. Проте, за умовами конкурсу, переможців має бути лише два. Тому ми знову вдалися до жеребкування. І завдяки воїну Олексію з передової на псевдо Пельмень (він по телефону вибирав цифри від 1 до 7) **фортуна усміхнулася Миколі Шевчуку з волинського міста Нововолинськ і Анатолію Скальту зі Жмеринки Вінницької області.** Від їхнього імені ми перекажемо по 100 гривень для наших доблесних Збройних сил. Ще раз низький уклін переможцям туру, а нам час шукати нових волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-28»

Зважаючи на реалії, які нас чекають у найближчі місяці 5, сьогодні ми заховали двокореневе слово-предмет, який, попри величезні проблеми в містах і містечках майже для всіх європейців років так 80 тому, зовсім їх не відчував. Навпаки – «світився і пахнув». А все завдяки розпорядженню, яке дав духовний предок всяких «скабеевих-кісельових-симоньян». Та й трохи раніше «таваріц лєнін» бачив у ньому крутезну зброю...

Що за предмет захований у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 20 листопада (включно) на електронну адресу tsikava.gazeta@gmail.com або у вигляді sms-повідомлення на номер **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: **«Гранатомет» (Галина Гармата)**). Цей номер і братиме участь у жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 – від газети «Волинь» і 100 – від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, зазначивши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кривавому терористу путіну!

Лія ЛІС